

Tüskék

Itt sincs semmi, ott sincs semmi

Az idei nyáron legalább harmadízben melázok Rodolfo mester nagy mondásán a kenyeres polc előtt álldógalva. Délután fél öt van, odakinn hétágra süt a nap, idebenn kellemesen hús félhomály és kiábrándító üresség. Se vásárló, se kenyér. Tisztára, mint a szociban, csak éppen több nápolyi van kirakva. Annak idején az ismert mágus addig-addig csürte-csavarta hosszú ujjait, míg az „itt sincs semmi, ott sincs semmi” után egyszer-csak elővarázsolt valahonnan valamilyen kütyüt. Én azonban hiába bűvölöm az előttem árválkodó néhány száraz morzsát, csak nem akar cipóvá kekedni. Nincs más lehetőségem, minthogy visszavándorlok a másik üzletbe, és megveszem azt a tudj' isten mivel dúsított speciális izét, amiről mintegy tíz perce állapítottam meg, hogy még csak rokonságban sem áll a kenyérfélékkel. Na ja, ez kérem a jól átgondolt piacgazdaság! Hentként egyszer a lakótelepi boltból tűntessük el a helyben süttött, friss mindennapit, naná, hogy elfogy majd az utaztatott cibak is! Elvégre ott is meg kell élni a pékeknek, ahol a polgárnak már kenyérré se telik.

Kétségtelen, hogy a húsi-parban szorgoskodó szakik szintén mesterüknek tekintették a neves bűvészt, tanultak tőle ezt-azt. Erről vallanak a disznó sódarjával semminemű közösséget nem vállaló sonka-félék és kalóriaszegény kolbászok. Egy egész kilót megehet belőlük a gyerek, csak esőre ne menjen, mert kicsírázik a hasában a szójabab. Lám-lám, keményen felügyelik egészségi állapotunkat, jegyrendszer nélkül is leszoktatják a népet a nagy zabálásokról. Mégpedig a saját költségén. Nem kell külön egészségvédelmi reklámra költeni, elég ha a honfi megkóstol néhány húsiipari terméket, tuti, hogy nagy ívbőn elkerüli a hentesüzlet környékét. Ja, és még nem szóltam a füstölt termékekről! Köztudott, hogy eleink a téli sertés-vágások idején szózással és füstöléssel tartósították a későbbi

fogyasztásra szánt húst, csülköt, miegyebet. Isermerhetek egy pár jó trükköt, mert aratáskor kitűnő minőségű szalonnát nyisszantottak a fehér gyürke mellé, és eszegették a remek füstölt csülkös bablevest. Agyonmodernizált napjainkban meg olvasom a füstölt „paraszt-szalonna” csomagolásán, hogy ajánlatos három napon belül elfogyasztani. Hm, hát emellett se sok bűzát aratna le a paraszt! Kidobni nem akarom, tárolni nem merem, így szalonnát eszik a család, akár ízlik, akár nem. A füstölt csülök pedig a ráfordított tetemes költség ellenére a szemetes kosárban landol. Főzve, szeletelve. Akkor derül ki ugyanis, hogy szózás ide, füstölés oda, ez a csülök bizony ehetetlen. Uniós szinten, uniós áron bűdös. Nos, nem egyhamar lesz öröme-napja, mikor ilyesmiért betérek a boltba, az egyszer fix!

Nemcsak kenyérral él azonban az ember, testi táplálékaink mellett itt-ott némi szellemi is szükség lenne időnként. Csakhogy ilyesmit lehetetlen előre csomagoltan beszerezni a szupermarketben. Szerencsére. Különbözik sok minden, a hozzáértő számára fontos dolog, értékét veszített hulladékká válna. Bizonyosság erre a közelmúltban megessett kis történet, mikor is messzi földről érkező turista, történetesen történész, érdeklődik a helybélitől, hol található a helyi múzeum. A szíves „házigazda” az útbaigazítás mellé, ingyen és bérmentve, egy kis plusz információval is szolgál, mondván, bár jó maga se járt ott néhány éve, oda aztán kár a kedves vendégnek ellátogatni, mert ott sincs semmi. Csúcs, mi!? A lokálpatriotizmus netovábbja!

A vizitáció után a történész elégedetten távozik, én meg elmerengek: vajon tudás helyett mi lakozhat némely városiak fejében? Nos, a híres illuzionista szavaival élve, ha „itt nincs semmi”, akkor „ott sincs semmi”!

B. Szabó Márta

Pillanatképek – szavakban

Július 17-től komoly erőfitogtatással mutatkozott be az idei nyár. Az éjszakák is melegebbek voltak, nappal 30 °C körül táncolt a hőmérséklet. Ennek ellenére a július 19-én kezdődő héten még nem nagyon araszoltak a gabonatóblákon az aratókombájnok. Reméljük, hogy a nagy hőség után nem szabadít ránk az ég pusztító jégesőket. A gabonatermés igencsak ígéretes.

*

Az eddig viszonylag esős idő lökést adott a növények különböző gombabetegségeinek. A növényeket megtámadták a tetvek és a bolhafélék is, így a termelőknek gyakran kellett kilincselniük a gazdaboltokban.

*

A Szlovák Vasutak a július 16-i napilapok szerint – az ellenőrző szervek leleplező munkájának eredményeként – állítólag sokat költöttek bútorra, főleg ülőalkalmatosságokra. Úgy látszik, a vezetők sokáig szeretnének a székeiken maradni. Majd meglátjuk, így lesz-e?

*

Az Új Szó ugyane számában a szerkesztő ezt a kérdést tette fel Miroslav Kusýnak, az ismert szlovák politológusnak: „Szólásszabadság az is, ha gyalázzák a kisebbségeket?” Kusý véleménye szerint már csak az elfogadott antidiszkriminációs törvény értelmében is büntetni kellene ezt a Szlovákiában gyakran alkalmazott szabadszájúságot.

*

Viliam Oberhauser a Súlovský-féle nemzeti párt egyik vezetője szerint főnökét a rá nehezedő politikai nyomás verte le lábáról, s abba a maffiát idéző módszerekbe betegedett bele, ahogy Malíková elfoglalta a Szlovák Nemzeti Párt /SNS/ pozsonyi székházát. Ebből talán az olvasható ki, hogy a szlovák ember is árthat a szlovák embernek. Pedig az „ideológia” mást hirdet.

*

Állítólag Juraj Migašt küldenék Budapestre szlovákiai nagykövetnek, aki egyáltalán nem tud magyarul. Úgy látszik, a szlovák külképviseletért felelős hatóság ezzel azt szeretné bizonyítani, hogy Szlovákia abszolút nemzeti állam. Még véletlenül sem lehet találni itt főleg magyarul tudó, diplomáciai munkára alkalmas embert. Hova tűnhetett az a 10%-nyi magyar nemzetiségű szlovák állampolgár?

*

Vladimír Mečiar július 14-én pártelnökként tett látogatást Ivan Gašparovič köztársasági elnöknel. A sokéves tanár /Mečiar/ – tanítvány /Gašparovič/ viszony rákfenéje a találgozón is kiütöközött. Mečiar szerint Gašparovič bakizott, amikor eskütételkor megsértette az ország alkotmányát, amikor a *nemzeti* kisebbségek kifejezését használta a *nemzetiség*i kisebbségek helyett. Az ilyen esküt állítólag Hrušovský házelnöknek nem lett volna szabad elfogadnia.

/ás/

Különdíjat kapott lapunk munkatársa

A Szlovákiai Magyar Írók Társasága és a *dunaszerdahelyi Városunkért polgári társulás* Tündérváros elnevezésű szépírói pályázatán június 19-én **különdíjat** kapott **Bendíkné Szabó Márta**, lapunk állandó munkatársa. A zsűri a díjjal munkatársunk kiforrott, témáiban gondolkodásra készítő és a nyelv gazdag szókincsét mesterien tükröző verseit, karcolatit értékelt. A rangos díjhoz szerkesztőségünk is gratulál.

-my-